

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi naruszenie zasady równego traktowania i zasady niedyskryminacji, ponieważ Komisja ustanowiła wymóg zatrudnienia pracowników przez jeden rok, który każdy oferent musiał spełnić w ramach zamówienia. W ten sposób skarżąca — dotychczasowy podmiot, któremu udzielono zamówienia oraz zatrudniający swój personel od dłuższego czasu — została postawiona w niekorzystnej sytuacji względem pozostałych oferentów, którzy mogli zatrudnić osoby posiadające minimalne doświadczenie, osiągając w ten sposób niższy pułap kosztów pracowniczych w porównaniu z kosztami pracowniczymi skarżącej.

W drugim zarzucie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie przepisów dyrektywy 2001/23/WE⁽¹⁾. Zarzut ten składa się z dwóch części: utrzymywana niezgodność z prawem oferty wybranej przez Komisję, ponieważ oferta ta nie zawierała gwarancji przejęcia personelu skarżącej ani nie zapewniała zachowania ogółu ich praw. Skarżąca utrzymuje, że decyzja Komisji w sprawie udzielenia zamówienia jest niezgodna z prawem od momentu jej przyjęcia, ponieważ z wybranej oferty wynikało naruszenie praw pracowników.

Trzeci zarzut oparty jest na rzekomym naruszeniu zasady równego traktowania, ponieważ w momencie składania oferty podmiot, któremu udzielono zamówienia, dysponował uprzywilejowanymi go informacjami dotyczącymi w szczególności obrotu skarżącej w przeliczeniu na klienta i rodzaj działalności, dotyczącymi umów oraz dat ich wygaśnięcia, analiz jej cen i kosztów, które otrzymał w związku z fuzją z byłą spółką dominującą w stosunku do skarżącej. Zdaniem skarżącej pozwoliło to jej konkurentowi na przygotowanie korzystniejszej oferty w porównaniu z jej ofertą.

W czwartym zarzucie skarżąca podnosi naruszenie decyzji Dyrekcji Generalnej nr IV Komisji z dnia 28 maja 2004 r.⁽²⁾ oraz zasad służących zapewnieniu niezakłóconej konkurencji, ponieważ wskutek decyzji zaskarżonej w drodze niniejszej skargi Komisja wyraziła zgodę na przejęcie składników majątku, od którego musiał odstąpić w następstwie decyzji z dnia 28 maja 2004 r. zatwierdzającej koncentrację Holding, do którego należy podmiot, któremu udzielono zamówienia.

Piąty zarzut oparty jest na utrzymywanym naruszeniu obowiązku uzasadnienia decyzji, naruszeniu zasady transparentności oraz prawa dostępu do dokumentów instytucji europejskich. Skarżąca zarzuca Komisji, że mimo kilku wniosków na piśmie udzieliła jej jedynie krótkiego uzasadnienia swojej decyzji ograniczającego się do tabeli porównawczej ofert.

Skarżąca podnosi również naruszenie zasad rynku, niewłaściwe zastosowanie specyfikacji przetargu oraz oczywisty błąd w ocenie jeśli chodzi o analizę i ocenę trzeciego kryterium jakościowego w ramach wyboru ofert przedstawionych w odniesieniu do podstawowego wykształcenia pracowników ochrony w zakresie udzielania pierwszej pomocy lub ochotniczej straży pożarnej. Twierdzi ona, że jest w posiadaniu dowodu na to, że wybrany przez Komisję podmiot, któremu udzielono zamówienia nie dysponuje taką liczbą pracowników, jaką zamierzał wykorzystać do wykonania zamówienia.

W ostatnim zarzucie skarżąca podnosi naruszenie zasady transparentności oraz prawa dostępu obywateli do aktów instytucji, ponieważ Komisja odmówiła jej udzielenia informacji odnośnie składu osobowego komisji dokonującej oceny i komisji rozstrzygającej przetarg.

Skarżąca ponadto żąda, powołując zasadę odpowiedzialności pozaumownej, naprawienia szkody poniesionej rzekomo wskutek niezgodności z prawem postępowania Komisji w toku postępowania o udzielenie tego zamówienia.

(¹) Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów

(²) Decyzja Komisji z dnia 28/05/2004 stwierdzająca zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem (Sprawa N IV/M.3396 – Group 4 Falck/Securisor (4064) na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89)

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2005 r. — Navigazione Libera del Golfo przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-444/05)

(2006/C 48/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Navigazione Libera del Golfo (N.L.G.) (Neapol, Włochy) [Przedstawiciel(-e): adwokat Salvatore Ravenna]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 października 2005 r. dotyczącej odmowy dostępu do informacji i danych o dodatkowych kosztach związanych z wykonaniem zobowiązań z zakresu usług publicznych i kompensacji tych kosztów w związku z usługami świadczonymi przez Caremar S.p.A. na linii Neapol Beverello — Capri;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do zarzutów i argumentów powołanych w sprawie T-109/05 Navigazione Libera del Golfo przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

Jednak należy wyjaśnić, że zaskarżona decyzja w sprawie T-109/05 jest oparta na art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, podczas gdy podstawą decyzji, o którą chodzi w niniejszej sprawie, jest art. 4 ust. 4 i 5. W konsekwencji nie skonsultowano się z Caremar jako „stroną trzecią”, od której pochodziły dokumenty/dane objęte wnioskiem o dostęp, lecz z władzami włoskimi, które nie wydały spornych dokumentów i które nie musiały zważać na interesy handlowe.

Z drugiej strony, zdaniem skarżącej konsultacja została przeprowadzona sztucznie, ponieważ Państwa Członkowskie mają wyłączną kompetencję, której dopełnienie stanowi wiążące dla Komisji prawo weta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005, str. 43.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. — Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management przeciwko Komisji

(Sprawa T-445/05)

(2006/C 48/78)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management S.p.A. (Włochy) [Przedstawiciele: adwokaci Gabriele Escalar i Giuseppe Maria Cipolla]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2005) 3302 z dnia 6 września 2005 r. o zakończeniu postępowania C-19/2004 (ex NN 163/03);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania oraz innymi wynikającymi z niego kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko tej samej decyzji, która została zaskarżona w sprawie T-424/05 Republika Włoska przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą następujące zarzuty:

— Fakt, że zaskarżona decyzja jest — ich zdaniem — niewystarczająca i wewnętrznie sprzeczna w odniesieniu, po pierwsze, do istnienia mającej selektywny charakter korzyści gospodarczej, ponieważ z brzmienia decyzji nie wynika, jaka korzyść gospodarcza ma zostać przyznana za pomocą spornych instrumentów podatkowych i kim są jej beneficjenci. Po drugie, uzasadnienie decyzji także należy uznać za niewystarczające ze względu na to, że dotyczy ewentualnego zakłócenia konkurencji mającego mieć wpływ na wymianę handlową wewnątrz Wspólnoty.

— Naruszenie art. 87 ust. 1 WE ze względu na to, że obniżenie opodatkowania dochodów osiągniętych przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), specjalizujących się w inwestowaniu w akcje spółek o małym lub średnim stopniu kapitalizacji (SMCC), nie stanowi pomocy państwa. W tym względzie należy w szczególności wziąć pod uwagę, że rozpatrywane obniżenie opodatkowania stanowi korzyść gospodarczą dla wszystkich zainteresowanych podmiotów, a nie tylko, w selektywny sposób, dla przedsiębiorstw zajmujących się zarządzaniem. Wszystkie włoskie i wspólnotowe spółki zarządzające oszczędnościami mogą bowiem zarządzać UCITS specjalizującymi się w inwestowaniu w akcje SMCC, a wszystkie włoskie i wspólnotowe spółki typu SICAV (spółki inwestycyjne o zmiennym kapitale) mogą działać jako spółki typu SICAV specjalizujące się w inwestowaniu w akcje SMCC. Ponadto, choćby nawet sporne instrumenty podatkowe powodowały powstanie korzyści gospodarczej dla UCITS, zdaniem skarżących, nie ma tu miejsca pomoc państwa, ponieważ fundusze inwestycyjne są masami majątkowymi bez osobowości prawnej, nie mają swoich własnych organów zarządzających ani nie realizują żadnych celów gospodarczych ze względu na to, że nie mają organów, które mogłyby przejawiać taką wolę. Wreszcie, sporne instrumenty podatkowe nie przyznają SMCC korzyści gospodarczych o selektywnym charakterze.

Pomocniczo skarżące twierdzą:

— że sporne instrumenty podatkowe powinny zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 2 lit. a) WE oraz

— że zaskarżona decyzja narusza art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r., ponieważ nakazuje zażądanie zwrotu pomocy od instytucji inwestycyjnych mających formę spółki oraz od przedsiębiorstw zarządzających instytucjami inwestycyjnymi działającymi na zasadach umownych.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dz.U.